

Teza: przywrócenie terminu.

Przywrócenie 7 dniowego terminu do wniesienia skargi do Sądu Najwyższego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego uchylającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego może nastąpić jedynie na zasadzie określonej w art. 126 § 1 k.p.k. – jeżeli niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych.

Sygn. akt WO-81/19

POSTANOWIENIE

z dnia 3 sierpnia 2020 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

S WSD Piotr T. Kubik /sprawozdawca/ S WSD Juliusz Cybulski S WSD Stanisław Chmielewski

Anna Kuchniak

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2020 roku na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie obwinionego radcy prawnego S. S.

wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi do Sądu Najwyższego od orzeczenia sądu odwoławczego uchylającego orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 126 § 2 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego (DU.2020.30 - t.j. ze zm.) w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (DU.2020.75 - t.j.) postanawia:

odmówić obwinionemu przywrócenia terminu.

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2019 roku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wydał w sprawie WO - 18/19 orzeczenie, którym w punkcie 1. uchylił punkt 1. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 10 grudnia 2019 roku, sygn. D 69/2018, a w punkcie 2. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. w mocy. Orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wraz z uzasadnieniem oraz szczegółowym pouczeniem o przysługujących stronom środkach zaskarżenia w dniu 24 lipca 2019 roku zostało wysłane obwinionemu. Obwiniony odebrał je 13 sierpnia 2019 roku. W dniu 13 września 2019 roku obwiniony wniósł za pośrednictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie skargę do Sądu Najwyższego od orzeczenia tego Sądu w części punktu 1. uchylającej punkt 1. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 10 grudnia 2019 roku, sygn. D 69/2018, wnosząc jednocześnie o przywrócenie terminu do wniesienia skargi z uwagi na błąd obwinionego co do prawa polegający na mylnym przekonaniu o terminie do wniesienia skargi.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył, co następuje.

Wniosek obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Obwinionemu w dniu 13 sierpnia 2019 roku zostało doręczone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zawierające szczegółowo pouczenia o przysługujących obwinionemu środkach zaskarżenia. W pouczeniu tym wskazano m.in., że:

„Co do punktu 1 orzeczenia, zgodnie z art. 539a § 1 i art. 539b § 1 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 507) od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania stronom przysługuje skarga do Sadu Najwyższego. Wyrok można zaskarżyć w całości lub w części. Skarga może

być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § .

Skargę wnosi się za pośrednictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 7 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem. Przepisy art. 524 § 1 zdanie drugie i trzecie stosuje się odpowiednio. Wniesienie skargi powoduje wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku”.

Zważyć należy, iż obwiniony wykonuje zawód radcy prawnego, co pozwala przyjąć, iż pouczenie tej treści jak przytoczona powyżej było dla niego zrozumiałe i jednoznaczne. Samo przekroczenie terminu nie stanowi zaś „błędu co do prawa”, a świadczyć może jedynie o niedochowaniu przez obwinionego należytej staranności w dbałości o swoje interesy. Obwiniony mógł bowiem w łatwy sposób, z otrzymanego wraz z orzeczeniem pouczenia, zapoznać się z regulacją prawną dotyczącą przysługującego mu środka zaskarżenia i terminu na jego złożenie. Co więcej uznać należy, iż jako strona postępowania dyscyplinarnego w związku z wykonywaną profesją nie tylko miał możliwość zaznajomienia się z odpowiednimi przepisami, ale ciążył na nim taki zawodowy obowiązek. Skoro zatem obwiniony obowiązkowi tego nie dopełnił, to zaistniała sytuacja nastąpiła z przyczyn przez niego zawinionych.

Obwiniony nie przedstawił we wniosku żadnych innych okoliczności pozwalających przyjąć, iż do niedotrzymania terminu 7 dni na wniesienie skargi doszło z przyczyn od niego niezależnych.

Tym samym, wniosek obwinionego o przywrócenie terminu w myśl art. 126 § 1 K.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych jako nieznajdujący usprawiedliwionych podstaw nie zasługiwał na uwzględnienie.